

schakeringen der paddestoelen zal deze tabel m.i. dikwijls geen uitkomst bieden, maar zij kan wel een leidraad zijn.

Bij iedere soort is de klemtoon der wetenschappelijke namen aangegeven. Dit is altijd een wat hachelijke onderneming omdat er verschillende opvattingen over bestaan. Het is hier evenwel op bijzonder goede wijze geschied. Men behoeft op de excursies het oor maar te luisteren te leggen om te horen hoezeer door velen gezondigd wordt tegen de juiste uitspraak en een boek als dit kan er toe bijdragen tot een zekere eenheid te geraken. Alleen zou ik bij zwammen met de uitgang -mýces (*Strobilomyces*, *Choiromyces*, etc.) de klemtoon van de „y” naar de „o” willen verleggen en in het uitzonderingsgeval lágopus moet de klemtoon verlegd worden van de a naar de o, lagópus, want dit Griekse woord voor hazepoot heeft een geheel eigen constructie.

Al met al dus een uitgave waarover wij verheugd mogen zijn. Het werk zal in de loop van 1958/1961 in 4 delen uitkomen, wat de aankoop voor smalle beurzen gemakkelijker maakt. Deel 2 zal bevatten de Nichtblätterpilze, deel 3 de Blätterpilze - Hellblättler en deel 4 de Blätterpilze - Dunkelblättler. In het geheel zullen omstreeks 1000 soorten worden beschreven en afgebeeld en vele andere woorden in de tekst kort vermeld. Door dit grote aantal soorten, alsmede door het in de oorlog verloren gaan van vele clichés, zijn talrijke zwammen geheel nieuw gereproduceerd, maar wij vinden toch ook vele oude bekende prenten uit de vroegere drukken.

G.L. van Eyndhoven.

VARIATIES OP BEKENDE THEMA'S

II. Het eikenbladzwammetje: Collybia dryophila (Bull. ex Fr.) Quél.

Deze paddestoel behoort tot de algemeenste soorten uit onze bossen en is ook voor de beginnening spoedig te herkennen. Het is wat verwarrend dat deze soort nu eens tot het geslacht *Collybia* en dan weer tot *Marasmius* wordt gerekend. Men is het echter over de grens van deze geslachten nog niet eens.

De typische vorm van het eikenbladzwammetje heeft een verblekende, geelbruine tot okergele, soms meer oranje of zalmkleurige hoed die iets vettig aanvoelt. De lamellen zijn smal, staan zeer dicht opeen en zijn vuilwit of crème. De steel is glad en kaal en oranje-gelig getint maar wordt later bruin.

Nu beperkt deze soort zich niet tot eikeblad, zoals de naam

doet vermoeden. Er is ook een slappe bleke vorm die in *Sphagnum* groeit en var. aquosa genoemd wordt.

Moeilijker is de soort te herkennen als hij op hout groeit en een mooie donker purperbruine hoed heeft. Toch blijven dan de smalle dicht opeenstaande lamellen en de oranje-gele gladde steel houvast geven. Voor deze vorm vond ik geen naam.

In het voorjaar vinden we var. funicularis met licht gele tot chroomgele lamellen.

De steel kan aan de basis sterk opgezwollen zijn (*forma oedipus*), maar daar allerlei overgangen te vinden zijn naar het gewone steeltype, geloof ik niet dat we deze vorm een naam mogen geven.

Op de grond groeiende exemplaren met een roodbruine hoed, met vaak een licht randje vormen vooral een moeilijkheid.

Hebben we hier te maken met een kleur die binnen het normale kleurenscale van de soort valt? Of is het een erfelijk vastgelegde variant. Deze vraag geldt trouwens ook min of meer voor de bovengenoemde vormen. Nauwkeurige veldwaarnemingen kunnen ons misschien verder brengen.

C. Bas.

Rapenburg 98a, Leiden.
